

De la slăbiciune la victorie (2) - John Henry Bosley Menzies

Cuprinsul

Disponibilitate	1
Două încercări	2
Închinare.....	2
Două lecții pentru noi.....	3

Aceasta este secțiunea centrală dintr-o serie de trei părți despre ceea ce putem învăța din istoria lui Ghedeon din Vechiul Testament. Trecem de la deznădejde la fermitate și apoi, în cele din urmă la victoria definitivă, în episodul următor. Fie ca sfaturile propuse să fie puse în practică.

Ghedeon era la început mai degrabă un viteaz reticent, dar în curând a realizat că nicidecum nu era nevoie să fie un războinic viteaz. Dumnezeu era puternic și putea și voia să le dea israeliților binecuvântare și pace. Deoarece Ghedeon era atât de slab la început, părea că avea nevoie de ajutor suplimentar din partea lui Dumnezeu. Ghedeon știa că el însuși nu putea să facă minuni și, prin urmare, trebuia să fie sigur că Dumnezeu putea să le facă. Vedem însă că el era convins că Dumnezeu putea face lucruri supranaturale. Problema noastră astăzi este că noi nu putem face minuni și tindem să uităm că Dumnezeu încă face minuni reale în mod miraculos.

Disponibilitate

Ghedeon a dovedit în două moduri că voia să asculte de Dumnezeu. Este deosebit de important să privim aceste două chestiuni în legătura lor una cu alta:

- În primul rând, el era pregătit să distrugă altarul lui Baal (pe care tatăl său îl venera în mod evident) și așera destinată închinării la zeii canaaniți ai fertilității.
- După ce a făcut aceasta, s-a trezit dis-de-diminează și s-a pregătit să-i alunge pe madianiți.

Tatăl lui Ghedeon participase la închinarea adusă lui Baal; el încetase să se mai adreseze lui Dumnezeu cu nevoile sale. Nu mai recunoștea că Dumnezeu îi dădea toate lucrurile. Zelul lui pentru Baal poate fi măsurat prin faptul că Ghedeon a îndrăznit să distrugă altarul doar noaptea.

Ar trebui să punem la inimă aceste fapte ale lui Ghedeon. Era un semn al ascultării lui față de Dumnezeu, iar fără o astfel de ascultare nu putem aștepta victoria de la Dumnezeu. Nu vreau să exagerez cu această imagine, dar pare clar că orice obiect al devotamentului nostru, orice lucru care ne ocupă timpul și energia, reprezintă un rival pentru loialitatea noastră.

De altfel, în astfel de cazuri avem nevoie de discernământ spiritual. Ghedeon a distrus răul evident, iar credința acestei acțiuni hotărâte a fost răsplătită prin venirea Duhului lui Dumnezeu asupra lui.

Fermitatea

Pentru a putea urma exemplul lui Ghedeon, trebuie să fim dispuși să acționăm în același mod. De altfel, istoria ultimilor o sută cincizeci de ani ne avertizează să fim atenți ca ceea ce vrem să distrugem să fie cu adevărat rău. În opinia mea, termenul „rău” a fost folosit prea ușor pentru orice cu care nu eram de acord. Ar trebui să fim precauți; în ultimii aproximativ cincisprezece ani, am asistat la încercări serioase de a repara daunele cauzate de sciziunile distructive. La fel ca Ghedeon, trebuie să eliminăm serviciul divin fals și să ne mărturisim clar și exclusiv credința în Domnul, pentru a deveni puternici, dar să nu disprețuim un serviciu divin sincer doar pentru că este diferit de ceea ce suntem obișnuiți.

Poate că Ghedeon ar fi putut fi mulțumit cu răsturnarea lui Baal. Totuși, a doua sa acțiune a fost la fel de importantă. El trebuia să se pregătească pentru luptă. Devotamentul său sincer față de Dumnezeu nu trebuia să influențeze doar mediul din casa tatălui său sau din cetate. Faptele lui Ghedeon trebuiau să aducă prosperitate poporului lui Dumnezeu în mare măsură. În afară de aceasta, ele trebuiau să fie o dovadă internațională a puterii și tăriei lui Dumnezeu. Este important să facem legătura între curățarea tăcută, aproape privată, a cetății sale natale de influența lui Baal, și acțiunea sa publică mai amplă. Și între aceste două momente mărețe a avut loc lupta personală a lui Ghedeon cu promisiunea lui Dumnezeu.

Două încercări

Deși era pe deplin pregătit să facă voia lui Dumnezeu, Ghedeon se simțea încă nevrednic. De aceea, el l-a cerut lui Dumnezeu să-și facă simțită prezența. Cele două semne, pe care Dumnezeu i le-a dat lui Ghedeon prin rouă și lână, au fost, fără îndoială, obiectul multor speculații. Pentru mine este clar că, pe lângă angajamentul său enorm față de Domnul, Ghedeon avea încă nevoie de o confirmare a credinței sale. Trebuie să recunosc că, în acest punct, sunt exact ca Ghedeon. Dar ce catastrofă ar fi fost dacă Ghedeon s-ar fi lăsat descurajat de îndoielile și temerile sale și nu ar fi pus în practică voia lui Dumnezeu. Dacă vrem să învățăm ceva de la Ghedeon, atunci este că nu putem face nimic pentru Domnul din propria noastră putere; dar putem învăța, de asemenea, că putem aștepta de la El o confirmare a credinței noastre. Ar trebui să căutăm semne care să ne întărească credința. Dacă vedem doar eșecuri și un număr tot mai mic de membri, riscăm să-L întrebăm pe Dumnezeu: Ținem noi în credința noastră cu tărie la lucrurile corecte? Suntem noi cu adevărat în voia lui Dumnezeu?

Pavel a primit încurajare prin promisiunea lui Dumnezeu: „Harul Meu îți este de ajuns; pentru că puterea Mea se desăvârșește în slăbiciune” (2 Corinteni 12.9). Aici se află o provocare. Nu slăbiciunea noastră devine puterea noastră, ci puterea lui Dumnezeu biruiește neputința noastră. Ghedeon și Pavel au trebuit amândoi să-și accepte limitele și să-și pună deoparte slăbiciunile pentru a realiza lucruri mărețe prin puterea Domnului. Pavel era hotărât să vestească cuvintele lui Dumnezeu; el cunoștea slăbiciunea fizică, dar și puterea spirituală. Ghedeon a vrut să urmeze porunca lui Dumnezeu, pentru că, după cele două încercări cu lâna, a știut că nu mergea în propria lui slăbiciune, ci prin puterea lui Dumnezeu.

Închinare

Ghedeon era un om al faptei. Era gata să-și ridice cortul la marginea sudică a taberei madianiților. Era gata de luptă. Și totuși, și-a făcut timp să construiască un altar Domnului. Cât de ușor s-ar fi putut întâmpla ca Ghedeon să fie atât de ocupat cu campania sa încât să neglijeze momentele importante ale închinării. Înainte de a face orice altceva, Ghedeon a construit un altar și l-a numit Yahwe-Șalom, „DOMNUL este pace” sau „DOMNUL dă pace”. Prin numirea

Fermitatea

numelui Yahwe și prin implorarea păcii lui Dumnezeu, Ghedeon s-a orientat către țelul corect. Domnul îl numise „viteaz războinic”. Ghedeon ar fi putut fi fascinat, uimit că Dumnezeu îl numea astfel, flatat de această recunoaștere – și astfel complet absorbit de sine însuși. Realitatea este cu totul alta! Aici se află o altă cheie a trecerii lui Ghedeon de la slăbiciune la victorie.

Nu a fost doar mărturisirea dorinței de a asculta de Dumnezeu: Ghedeon a arătat clar că toate faptele sale izvorau dintr-o profundă prețuire a Domnului Însuși. Ghedeon nu s-a grăbit imediat să pornească într-un „război sfânt”. El s-a închinat Domnului, singurul care putea aduce pace poporului asuprit.

Aici găsim din nou o cale pentru propria noastră trecere de la slăbiciune la victorie. Să fim mai puțin egocentrice și negativi; să ne concentrăm mai degrabă asupra Domnului, care singur ne poate aduce victorie și pace, asupra comportamentului nostru înaintea Lui și asupra mărturiei noastre pentru lumea ostilă. David Watson a spus pe bună dreptate că oamenii nu sunt atrași de predici lungi și lipsite de entuziasm, ci de închinarea vie și profundă adusă Domnului. Cu regret, serviciul nostru divin poate deveni plictisitor, dacă aprecierea noastră pentru Domnul devine fadă. Închinarea și lucrarea trebuie să meargă mână în mână. Ghedeon L-a adorat pe Domnul în acest fel, pentru că înainte nu înțelesese niciodată cât de minunat era Dumnezeu. Eu trebuie să simt această provocare: când am exprimat ultima dată entuziasmul meu pentru Domnul? Uneori suntem atât de preocupați să ne adaptăm serviciul divin la cuvintele unor imnuri frumoase, la pasaje cunoscute din Biblie sau la expresii minunate, pe care le-am auzit de la alții. Ceea ce ne-ar edifica cu adevărat este o închinare proaspătă și vie, care izvorăște dintr-o legătură autentică cu Dumnezeu. Oare închinarea noastră slăbește, pentru că totul este atât de previzibil? Poate că noi cântăm săptămână de săptămână aceleași șapte cântări? Trebuie să fim sinceri unii cu alții și să împărtășim Domnului uimirea noastră pentru toate minunile Persoanei Sale. Avem nevoie de o nouă prezentare zilnică a măreției și puterii Sale. Noi nu merităm nimic. El, care are totul, S-a dat pe Sine pentru noi! Trebuie să fim copleșiți zilnic de amploarea harului Său. Atunci închinarea va curge. Nu putem birui în puterea lui Dumnezeu atâta timp cât nu ne delectăm cu Dumnezeu, care este atât de puternic. În timp ce Îl adorăm, înțelegerea noastră cu privire la puterea Sa va crește. Atunci puterea Sa va fi desăvârșită în slăbiciunea noastră.

Două lecții pentru noi

Deci, iată ce învățăm de la Ghedeon: putem fi surprinși de măreția harului și puterii lui Dumnezeu și trebuie să fim dispuși să urmăm poruncile Lui. Domnul ne spune și nouă: „Eu voi fi cu tine”. Și, întrucât în închinarea noastră avem o prețuire sporită pentru Cel care ne dă această promisiune, trebuie să fim dispuși să ieșim la luptă pentru a învinge.

Tradus de la: <https://www.soundwords.de/von-schwachheit-zum-sieg-2-a9699.html>

Titlul original: „From Weakness to Winning. 2: Determination”
din *Scripture Truth*, vol. 50, 1989–91, pag 26–29.